

γον' διότι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐμβάτευον εἰς πασῶν τῶν οἰκογενειῶν τὰ μυστήρια.

Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην τῆς ἑορτῆς ἤρθησαν τὰ ἐμπρόσθια παραπετάσματα τοῦ θυσιαστηρίου, εἶδον αὐτοῖσι εἰς τὸ κιβώτιον πληθὺς ἐπιστολῶν. Τὴν αὐτὴν μάλιστα ἐκείνην στιγμήν ἐβλέπε τις εἰς τὸ ταχυδρομεῖον μίαν τοιαύτην ἐπιστολὴν φέρουσιν τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην. Πρὸς τὸν ἅγιον Λευδοβίκον ἀπὸ Γκονζάγκης.

Εἰς τὸν θόλον τοῦ ναοῦ φαίνεται ἐξωγραφημένος ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ἐπὶ τῶν οὐρανῶν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ· εὐρίσκεται δὲ περικυκλωμένος παρὰ πολλῶν μαθητῶν· ὑπ' αὐτὸν δὲ κεῖνται τὰ τέσσαρα τοῦ κόσμου μέρη· φάλαγγες δὲ Ἰησοῦιτῶν κρατούντων διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς μάχαιραν, διὰ δὲ τῆς ἐτέρας λαμπάδα ἀναχωροῦσι πανταχόθεν ὑπὸ ἀγγέλων ὀδηγούμεναι, διὰ νὰ ἀπέλθωσιν εἰς τοῦ Εὐαγγελίου τὸ κήρυγμα.

(Ἐπιστολὴ Γ'.)

Ἐκ Ῥώμης.

Ἀναβαίνων σήμερον εἰς τὸ Καπιτώλιον ἀπήντησα βίαιως τρέχουσιν ἄμαξαν, ἐν αὐτῇ δὲ εἶδον δύο μοναχοὺς, τὸν μὲν εἰς τὰ ἔμπροσθεν, τὸν δὲ εἰς τὰ ὀπίσω καθήμενον, ἀμφοτέρους δὲ κρατοῦντας μεταξὺ τῶν κνημῶν πρᾶγμα τι, τὸ ὁποῖον δὲν ἐδυνήθη νὰ διακρίνω.

Πάντες οἱ διαβαίνοντες ἐστάθησαν καὶ προκύνησαν μετὰ θαθείας ὑποκλίσεως.

Τότε ῥώησα, πρὸς τίνα ἀπευθύνετο τὸ σέβας τοῦτο; Πρὸς τὸ βρέφος (bambino) μοι ἀπεκρίθησαν, τὸ ὁποῖον οἱ ἀγαθοὶ οὗτοι πατέρες φέρουσι πρὸς ἀρχιερέα θαρρώς πᾶν χρόνον, ἀπηλπισμένον δὲ ὑπὸ τῶν πατρῶν.

Ἐπειτα παρακαλέσας νὰ μοι ἐξηγήσωσι τὸ φαινόμενον ἔμαθον ὅτι τὸ βρέφος τοῦτο ἦτο ξύλινον εἰδωλὸν παριστάνον τὸν Ἰησοῦν πολυτελῶς ἐνδεδυμένον.

Τὸ μοναστήριον, τὸ ὁποῖον κατέχει τὸν θησαυρὸν τοῦτον, στερεῖται σχεδὸν παντός ἄλλου πόρου. Ἀλλ' αἱ τις ἐπικινδύνως ὁπωσοῦν νοσῇ, τρέχουσιν εὐθὺς εἰς ζήτησιν τοῦ βρέφους ἀμαξεύοντες· διότι οὐδέποτε περὶχέται πεζόν. Οἱ δὲ μοναχοὶ καθίζουσιν αὐτὸ ἐκ πλαγίων τοῦ πάσχοντος ἕως οὗ ἀναλάβῃ, ἢ ἀποθάνῃ.

Ἐν τούτοις τὸ βρέφος εὐρίσκεται εἰς ἀδιάκοπον πάντοτε κίνησιν. Πολλάκις μάλιστα κοιδυλίζονται (γρονθοκοποῦνται) οἱ εὐλαβεῖς πρὸ τῶν πυλῶν τοῦ μοναστηρίου διαφερόμενοι τις πρῶτος νὰ τὸ ἀρπάσῃ. Ἐπάρχει δ' ἐξαιρετικῶς ἐνασχολημένον κατὰ τοὺς μήνας τοῦ θέρους, ὅτε καὶ θαρυμνότερον ἀνταμείβεται κατὰ λόγον τοῦ τε συναγωνισμοῦ καὶ τοῦ καύσωνος· πρᾶγμα βεβαίως δικαιοτάτον.

(Ἐπιστολὴ Δ'.)

Ἐκ Τιβούρας. (Τίβουλι).

Περιφερόμενος ἀτάκτως εἰς τὰς μάλιστα ἀξιοθεάτους τῆς αἰωνίου ταύτης πόλεως θέσεις, καθὼς καὶ τῶν

περιπαλῆτων αὐτῆς περιχώρων, κάθημαι πρὸ μιᾶς ἡδὴ ὥρας ἔμπροσθεν τοῦ καταρράκτου τῆς Τιβούρας ὑπὸ τὴν σκιὰν ἀρχαιοτάτης ἐλαίας, διὰ νὰ βλέπω μὲν τὰς ἀφριζούσας χιονώδεις δίνας του, ν' ἀκούω δὲ τὸν ἡδύτατον τοῦ ρεύματος δοῦπον. Ὅποια τερπνοτάτη ὁδὸς φέρει εἰς τὰ ἀπαράμιλλα ταῦτα Τέμπη τῆς Ῥωμαϊκῆς χώρας.

Διὰ τῶν εὐθαλεστάτων δενδροστιχιῶν, συκῶν, πλατάνων, αἰγείρων καὶ συκαμίνων, ὅθεν διαβαίνει ὁ περιηγητὴς πατεῖ τὴν χλοερωτάτην πόαν καὶ τὰ εὐωδέστατα ἄνθη· καὶ ἔνθεν μὲν ἐκ τῶν παρακειμένων δασῶν ἀκούει μυρίων ὀδικῶν πτηνῶν τὴν ἱναρμόνιον μουσικὴν, ἔνθεν δὲ βλέπει ἀγέλας ἵππων καταβαλινῶν ἐκ τῶν βουνῶν, ἢ ποίμνια βόσκοντα εἰς τὰς λευκαίνόμενας ὑπ' αὐτῶν κορυφὰς των. Ἐν τούτοις ὁ ἥχος τῶν κωδῶνων διασκορπίζεται πανταχόθεν εἰς τὸν ἄέρα· ἐξαίφνης δὲ ἀναφαίνονται καὶ δύο περίφημοι ναοὶ ὁ τῆς Ἐπιτίας καὶ τῆς Σιβύλλης. Πόσον καθήκοντα ὁ ὀφθαλμὸς εἰς τὴν περίμετρον τῶν κίωνων περιστρεφόμενος! πόσον δὲ ἐπιθυμῶ τις νὰ τοὺς ἴδῃ εἰς τὰ ὅπως ὁπωσοῦν ἀνεστραμμένους, διότι νεύουσιν ἡδὴ υπερβαλόντως εἰς τὰ κάτω τοῦ θαρόνθρου! Ἐπειτα πόσον κινεῖσι τὴν ψυχὴν ἡ βάτος καὶ ὁ κισσὸς, καὶ τόσα ἄγρια φυτὰ, τὰ ὁποῖα ἱναμιλλῶνται πρὸς τὴν Κορινθιακὴν λευκάκανθαν διὰ νὰ στεφανώσωσι τοὺς στύλους τοῦτους!

Τέλος φθάνομεν ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ καταρράκτου! Τὰ βουνὰ ἐνταῦθα στεφανοῦσι τὴν πόλιν, ἡ δὲ πόλις στεφανοῖ ὁμοίως τὴν ῥάχιν ταύτην· ἀλλὰ πόσον ὀμαλῶς καταβαίνει εἰς τὸ ἐπίπεδον ὁ γήλοφος οὗτος βριθὼν ὑπὸ διαφόρων καρπῶν. Καὶ ἐνταῦθα μὲν βλεπεῖς χρυσίζουσιν τοῦ σίτου τὴν ἄρουραν, μακρότερον δὲ ἀμπελον εὐθηνούσαν καὶ ἐτι περαιτέρω ἀναδενδράδας ἄλλων κλημάτων.

Ἐπειτα ἐν μέσῳ τῶν χλοερωτάτων τούτων τόπων ποταμὸς μεγαλοπρεπὴς ἀναπηδῶν διαμερίζεται εἰς πέντε βεῖθρα, τὰ ὁποῖα διὰ πέντε διαφόρων ὁδῶν ἀναπιδύοντα ρέουσιν, ἡ καταβυθίζονται ἀπαντῶντα καὶ ἄλλα ρεύματα, μὲ τὰ ὁποῖα συνάπτονται διὰ νὰ ποτίζωσι σμαραγδίζουσιν πεδιάδα.

Ἐνταῦθα ἀναμφιβόλως ὁ Προπέρτιος ἤρχετο νὰ μελετᾷ καὶ νὰ στιχοῦργῇ, ἐνταῦθα δὲ κατὰ πάσαν ἐσπέραν ἔφερε τὴν εὐπρόσωπον Κυνθίαν!

Ἐν ᾧ δὲ ἡ χαριεστάτη νεᾶνις αὕτη ἐκρέμα ἐπὶ τῶν ὤμων του τὸν χαῦνον ἡδὴ καὶ νεικημένον βραχιόνά της, ὁ ποιητὴς ἐφιλοτιμεῖτο βεβαίως νὰ δεικνύῃ εἰς αὐτὴν λεπτομερῶς πάσας τὰς καλλονὰς τῆς πλουσίας ἐκείνης φύσεως, τὴν περιέφερε δηλ. εἰς τὰς ἀργυροειδὲς δίνας, αἱ ὁποῖαι ἀνυψοῦνται ὡς σταχυῶν δράγματα, εἰς τοὺς ἀκαλαρβέϊτας βύακας τῶν ὑδάτων, εἰς τὴν ἀδιάλειπτον ἱρὶν, εἰς τὰ δροσσογάλακτα πάντοτε ἐκείνα βρύα, εἰς τὸ πληθὺς τῶν θάμνων, οἱ ὁποῖοι σαλεύονται ἀκαταπαύστως ἀπὸ τὴν ὁρμὴν τῶν καταπιπτόντων ρευμάτων.

Ἐνταῦθα βεβαίως ἡ Μοῦσα τοῦ Ὁρατίου ἐξύμνησε τὰ θέλγητρα τῆς Τιβούρας.

Καὶ σὺ Ζηνοβία, καὶ σὺ Λεσβία, ἐνταῦθα δὲν ἤρχε-